

SOSIALURIN

Bláðstjórnir
Vilfríð SørensenÚtgevandi:
Føroya JavnaðarflokkurPrent:
Prentsmiðjan á Hleigsbreyt

NATO-øsingin . . .

(Framhald frá 2. síðu.)

bóli. Teir dubba seg ikki minni enn vestanmenn, og alla staðni, har ið teir kunna koma til at noyða menn at fylkjast við teimum, gera teir tað. Og stóðu vit leysir, óvardir av vestanmannasamgongum, vildu vit uttan minsta dvøl verið novddir av eystanmonnum at koma í fylking við teimum, vildu vit ikki friviljaðir, so hava eystanmenn týðiliga, sum visast kann við tokuni av Eystlandi, Lettlandi, Litauen, Tjekkoslovakíum, Ungarni, Bulgariu og øðrum londum vist, hvat teir duga at gera og halda sær rett til at gera. Koma vit at leggja leysir av vestanmonnum, vita vit føroyingar, hvar ið vit hava.

Tað er í hesa havn, tað er í eystan fylkingina, tjóðveldis oddafiskar vilja hava okkum.

Tjóðveldismenn eru sum kunnugt einastu politikarar í Føroyum, sum klárt á prent hava sagt í umrøðuni av loysingar leiðini, at vit veruliga kunnu fylkja okkum við øðrum storri londum, ið betri kunnu verja okkum enn Danmark.

Teir skulu tí ikki koma og spæla pasifistar, krigshatarar, tí teir eru sum sagt teir einastu, sum hava beinavegin vist á, at vit í dubbing móti krigsvanda ikki megu vera við Danmark, men við londum, sum veruliga hava makt. Og makt, tað hava jarntjaldalondini.

Tað er beinavegin láturligt at hoyra teir við monnum sum Eiðisleknanum, Sigurði Joensen og Erlendi Paturssyni á odda skulu tala við himmalvendum eygum um a og b og aðrar fjandans bumbur, sum kunnu tina heimin við einum bresti. Tí, teirra makkari, eystanmennir, bolsjarnir dubba seg sum eigin annar við abumbum og b-bumbum, rektum og øðrum krigsdjævulskapi. Teir geva so sanniliga einki vestanmonnum eftir.

Men allir føroyingar uttan orindasveinarnir fyrri eystanmenninar, a og brintumbumenninar, allir Føroyingar uttan tjóðveldismenninar eru harðir andstöðumenn av allari krigsdubbing, men teir skilja, at leysir kunnu vit ikki leggja. Men so er tikið at sleppa at vera uttan fyrri alla veruliga krigsdubbing við álópsvápnum sum rakettum, a og b-bumbum.

Hetta er lukkast so tofuliga.

Einasta, sum hent er, er tað sum hendi longu undir fólka-flokkska- sambandska- og gamla sjálfstýriska landsstýrinum.

Tá varð avgjørt við loran- og ávaringarstóðum á Eiði og á Sodnfelli.

Tað er nú almannakunnugt, at el-sáttmáli var gjordur tá millum SEV og NATO um ravmagnsspreym. Eiðis stóðin byrjað at byggjast, og fólka-flokkska landsstýrið var princi- pielt gingið við til vegalegging niðan á Sodnfelli, tað var bara eftiri at avtala sjálva gerðina, harundir hvussu langt ið NATO skuldi leggja vegin.

Hesa vegaaftaluna gjordi hetta landsstýrið. Tað eins og fyrra landsstýrið helt, at kundu vit sleppa við at geva loyvi til ávaringarstóðir, einar tvertriggiar, var lættliga sloppið. Nógv lættligari sloppið enn tilfelli var á Íslandi.

Og tað er eydnast at fáa lyfti um, at av teirri tekniskari og civilari manning sum er har-

uppi — tað skal eingin onnur verða — skulu føroyingar fáa flestu chancinar, um teir bara hava tær teknisku kvalifikatiónimar.

Á Loranstöðini í Vági eru nú mesta manningin føroyingar. Á Eiði gongur sama vegin. Og tað seinasta, ið menn meta við vikandi stóðini á Sodnfelli er, at av teimum 140—150 menn, ið skulu verða haruppi, kunnu føroyingar fáa flestu chancinar um teir hava kvalifikatiónurnar. Tað er nevnt eitt tal sum 100. Men teir koma neyvnan allir isenn. Tað verður so við og við sum vit hava kvalifiseraðar menn at lata, um vit vilja lata teir. Tað er sjálvandi fullkomuliga frivilligt og eingin tvingisla at fara niðan í Mjörka dal.

Amerikumenn eru nú, tí maskinurnar koma haðani. Tað tekniska annsvárið hava teir. Annars teir har uppi, sum ikki verða føroyingar, vera danir.

Heldur tú ikki SOSIALIN?

So bílegg hann hjá postverkinum

TRYGGINGARSAMBANDIÐ
FØROYAR

Føroya Krigsstrygging tlf. 1090 Føroya Sjóvátrygging tlf. 1090
Føroya Brunatrygging tlf. 1098 Fø. Vanlukkutrygging tlf. 1721

Vit tryggja:

Bátar - skip - vøru - hús - innbúgv -
ferðagóðs - bilar o. a.

Føroyingar eiga at tryggja
í landsins egnu trygging

Heðin Brú: LEIKUM FAGURT ...

85

gita, hvat tað var. Eg dugi tann mannin uttanat. Og so gav tú honum tað líka bollut aftur?»

»Ja, ja, hann segði at tjóðskaparrørslan var bert kikað veitlusról, ótángagerðir. Hann græt um Føroyar, sum kundu verið eitt keliant í ríkinum, um vit bóru okkum at sum fólk.«

»Eg veit alt hatta,« sigur blaðstjórin seigliga. »Og aftan á segði tú, at hann var býttur, ørur og landsavíkari fyrri at teppa hann.«

»Ja, og tí eg var rúkadur óður. Orki ikki at siggja handa mannin. Skúlastjórin sat sum eitt mæ og læt hann leika í.«

Harra Punthavn gekk kykur. Hesin sættligi maðurin var ikki at kenna aftur. Tað var ikki meir enn ein lóta, so hevði hann eina nøgd av skrivaðum bløðum, reisti seg og segði farvæl: »Nú skulu tit siggja gleim! Olgar, tú skal ikki rokka ein tumma. Teir skulu verða sárir um knúgvagnar, aðrenn teir hava fingið bokslíð á teg.«

Tormaður minti á kaffið, sum stóð og biðaði. Men nei, blaðstjórin hevði ikki stundir, tað mátti beinan vegin prentast eitt eykblað. Hann fór.

Ája, tey, sum eftir sita, drekka kaffimunnin. Olgar Mørski tekur ein tertling niður undan tryggjuni og leskar tey afturvið. Undrast á blaðstjóran, so bragdligur hann var — á hansara aldri. Nei, víkja fyrri Perinum hevði Olgar ongantið hugsað sær. Skuldi hetta kostað nakrar krónur, fóru tær ikki hentari: »Ella eg sigi nei fyrri at bota. Teir kunnu sleppa at bera meg í skansan.« Hann lær.

Lias biður geva sær ein kaffimunn upp í eina hitafloksu — kanska tað ber til at fáa lokkað ein dropa niður í blaðstjóran.

Teir fara allir triggir niðan á prentsmiðjuna. Hugsu kanska, teir kundu taka hondina í eitthvørt við honum.

Nei, harra Punthavn vildi ongan drekkamunn hava; hann stóð og kýtti seg og setti. Eyguni glitraðu, segði fyrri munnin sínum: »Nú skal fáast at siggja, hvat tæri er í monnum. Hart móti hørðum. Eingin víki ein tumma. Heldur leggja eftiri á.«

Olgar Mørski var eitt sindur undarliga við. Hetta, hann hevði

Skrivstovustørv

Á gjaldstovudeildini í Klakksvík eru hesi størv leys at søkja:

- 1 skrivstovufulltrúi
- 1 skrivstovufólk av 2. stigi
- 1 skrivstovufólk av 3. stigi

Løn og treytir sambært galdandi sáttmála millum Føroya landsstýri og Starvsmannafelagið. Størvini skulu helst verða sett tann 15. september í ár.

Skrivlig umsókn við prógvskjølum, viðmælum o. t. l. verður at senda til

FØROYA GJALDSTOVA
Tórshavn

GRÓT OG SKERVUR

Øll, ið vilja keypa skerv ella grót, eiga at venda sær til kommunukantorið.

Grót og skervur megu vera goldin fyrst, aðrenn tey verða heimað.

Bilstjórar verða ámintir, at teir ikki kunnu heima grót ella skerv uttan við einum limi av vegnevndini ella einum umboðsmanni fyrri kommununa.

FRØÐBIAR SÓKNAR KOMMUNA

Skipafelagið Føroyar

TELEFON 1225

Tórshavn

FÆRØSK MARGARINE

Vita No 1

VITAMINISERET

FÆRØSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

86

sagt, var mest upp á glens. Væl var hann stevndur. Men hvat var tað at osa seg so upp fyrri? Hann hyggur upp á blaðstjóran og hugsar við sær: Hann er ikki friskur. Hændurnar skelva, andlitíð bláreytt, sveittin drivur. Spyr sættliga: »Tú ætlar ikki at seta meir, nú leggur tú frá tær?»

Jú, hann skuldi prenta eitt heilt blað, segði Punthavn, tí nú mátti hvør lóta nýstast. Her var nógv at fyrireika. »Tá ið sakin kemur fyrri, skulu vit fylla allan rættarsalin við okkara monnum og alt tónið uttan um. Tá skulu menn siggja, at tað var ikki einmansverk, tá ið Olgar Mørski vardi tjóðskaparrørsluna móti figginda sínum. Tann dagin skal øll tann unga tjóðin standa óksl móti ókslum.«

Lias kom aftur við kaffifloksuni, bað blaðstjóran so staðiliga um at leska seg á, tað var so gott at styrkja seg av.

Tá sigur harra Punthavn og skelvir á málinum: »Nei, Lias frændi. Eg havi ikki kaffi fyrri neyðini. Stríðið fyrri móðurlandinum er mín føði.« Hann hyggur upp frá arbeiðinum, starir fram fyrri seg og blíknar, missir tað, hann hevur í hondunum og dánar. Teir taka hann, leggja hann á ein bonk og royna at fáa hann at rakna við aftur. Lias loypur á dyr eftir læknanum. Hinir báðir bera tann sjúka mannin inn í seðhusini og fáa hann til songar.

Dort loypur handsótt á gólvum, tá ið hon sær teir koma berandi hann. Men Punthavn sissar hana og sigur, at hetta hevur einki at týða, tað er bert eitt klemmisi, hann hevur fingið. Nú var tað longu betri. Skuldi bert ligga her eina lotu og hvíla seg. So skuldi hann fara oman aftur at seta.

Læknin kom beinan vegin. Ja, her var hiti. Og tað fekt at siggja seinri, hvat meira ið var. Nei, tað fór at biða við setingini ta fyrstu vikuna í hvussu var. Hann skuldi koma aftur, segði læknin.

»Bláðið, tað er nú eitt. Hevur kanska ikki sovorðnan skund soleiðisni,« gremur Punthavn seg. »Men tað er andin, harra lækni,